

Ulomak dnevnika izolacije

1. dan izolacije

Došao je i taj dan kada je opasni virus došao i kod nas. Svi su se uplašili uključujući i mene. Ljudi masovno idu u dućane po namirnice koje se ne mogu pokvariti da ih mogu spremirati i da ne moraju svako malo izlaziti.

2. dan izolacije

Svi su uplašeni. Svi se boje jer ne znaju ništa o virusu koji je smrtonosan.

Ja sam isto jako uplašena jer sam bolesna i mislila sam do jučer da sam možda zaražena, ali doktorica me je uvjerala da je to samo gripa.

6. dan izolacije

Svi su i dalje uplašeni i masovno kupuju stvari u velikim količinama, npr. moja baka je išla u kupiti kruh i potrebne stvari. Tamo su bila dva muškarca koja su se potukla za brašno jer ga nigdje nema, a treba im. Moja mama radi u Plodinama pa odmah kupi što nam treba. Tata je išao na godišnji. Ovo vrijeme koriste s godišnjim odmorima jer nemaju posla pa rade međusmjenu, Dva radnika tako rade dva tjedna pa idu ti koji su radili na godišnji, a oni koji su bili kući idu na posao. Tako će raditi dok ne završi ova panika.

12. dan izolacije

Jako sam tužna jer ne mogu vidjeti svoje prijatelje. Mogu ih nazvati, ali to neće biti to jer, kada smo vani, mi se zabavljamo, a pričajući telefonom nije zabavno. Počela sam malo voditi psa u šetnju da izađem na zrak, ali mi mama nije dala da idem liftom s drugim ljudima da skinem masku ili rukavice. Kada bih došla kući, morala sam dezinficirati ruke i izuti tenisice odmah na ulazu.

15. dan izolacije

Da pišem dnevnik svaki dan, samo bi pisalo da sam na laptopu i na mobitelu. Uvijek sam bila paničar u obitelji, ali mi mama govori da se držim mjera pa će sve biti u redu.

20. dan karantene.

Jedino šta se mijenja kroz dane je broj novozaraženih osoba jer puno ljudi misli kako nema smisla biti doma, da je to isto kao i gripa pa često takve osobe budu zaražene. Mene nije više strah zaraze jer znam da mi ne može ništa ako se držim određenih mjera sigurnosti. Psu izvedem jednom na dan, uvijek nosim masku, idem pješke, ne dizalom. Jedino kada nema nikoga, idem, ali ništa ne diram bez rukavica.

Više ni sama ne znam koji je ovo dan u karanteni.

Jednostavno mi ništa ne znači gledati koliko sam dugo u karanteni kada znam da ne mogu ništa planirati nego samo ležati i raditi nešto po kući. Mojoj mami je dobro jer joj pomažem oko kućanskih poslova.

Jedva čekam dan kada će sve ovo prestati i kada ću moći izaći iz kuće jer moram malo izaći, makar na balkon, pogotovo jer je vani predivno vrijeme.

Moje raspoloženje se ne mijenja.

Prvih par dana mi je bilo super - nema škole! Ova karantena je poput praznika!

Ali, jako sam se prevarila po tome pitanju jer je lakše kada nam netko objasni uživo a ne preko prezentacije ili poziva. Mi svi najviše volimo toplinu svog doma kada znamo da nigdje ne moramo ići, ali ljudi imaju sada osjećaj kao da su zarobljeni jer ne smiju nikuda.

Dani mi užasno sporo prolaze jer tako je svaki put kada se nečemu radujem. Mislim da je tako kod svakoga. Rok za predavanje zadaće mi prebrzo dođe, ali karantena nikako da prođe.

Vanessa Disep. 6. a